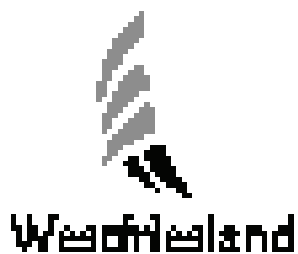

LENI SARIS
Herinnering aan Tjula

LENI SARIS
Herinnering aan Tjula

Eerste druk in deze uitgave 2009

NUR 344

?.??.?.ISBN 978.90.205

Copyright © 2009 by 'Westfriesland', Hoorn/Kampen

???:Omslagillustratie

Omslagontwerp: Van Soelen, Zwaag

Niets uit deze uitgave mag worden veeveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever

HOOFDSTUK 1

De verbouwde boerderij waar de familie Vervessem zes jaar woonde, was comfortabel en groot, maar volgens de beide dochters zag het er aan de buitenkant uit als een bunker met ramen. Wat men er ook aan deed om het uiterlijk te verfraaien, het hielp niet.

Lilith en haar drie jaar jongere zuster Roelien hadden er vooral in het begin moeite voor gedaan. Ze hadden geprobeerd de buitenkant van 'De stal' het aanzien van een bungalow te geven. Het tweetal had net zo lang gezeurd tot er bloembakken met fleurige geraniums voor de vier kleine ramen werden bevestigd. Het resultaat was echter dat er ruzie van kwam.

„Haal die dingen maar weg, het lijken wel bloemen op een vuilnisvat!” had de altijd onverschillige en brutale Roelien zonder omwegen tegen haar vader gezegd. Onverstandig, want niemand vindt het aangenaam als zijn woning met een vuilnisvat wordt vergeleken.

Lilith, zachtaardiger van aard maar vooral veel wijzer, had ogenblikkelijk geprobeerd te sussen. „Ach pappa, ze meent het niet zo. De verrassing is nu des te groter als je binnenkomt. Tja, alleen binnen is het oergezellig, maar wel wat te donker... door al die kleine ramen.” Pappa Vervessem wilde net een venijnige opmerking aan Roeliens adres inslikken, toen zijn jongste spruit de vredespoging van Lilith tenietdeed.

„Je kunt zeggen wat je wilt, maar dit huis lijkt op een ongezellige oude bunker!”

Vader ontplofte. De zussen waren veertien en zeventien jaar en eenmaal buiten gehoorsafstand van de nog steeds verbolgen vader zei Lilith verwijtend: „Waarom schop je hem nou zo tegen zijn schenen? Waar is dat nou voor nodig?”

„Moet jij pappie weer verdedigen?” spotte Roelien. „Jij bent altijd lief en vriendelijk, hè? Nou, ik zeg wat ik denk, jij draait er gewoon omheen. Je vindt dat huis toch ook oerlelijk? Het is hier al een uit-hoek, en dan ook nog in een stal wonen... Vreselijk! Maar jij, jij zegt niks en gaat je eigen gang. Bemoei je dan nu ook met jezelf.”

Roelien stapte met haar neus in de lucht weg en liet Lilith alleen achter. Soms trokken de zussen samen een lijn, maar vaker streden ze om van alles en nog wat. Roelien was onvoorspelbaar en Lilith trok zich inderdaad vaak terug in zichzelf. Haar moeder kon beter met Roelien opschieten, haar vader had zijn werk en veel vriendinnen had ze niet, en zeker niet in het wat vergrijzende dorp.

Lilith liep om het huis heen en ging op de rustieke bank zitten. Deze werd alleen gebruikt om van de landelijke stilte of een mooie zons-
ondergang te genieten. Lilith zocht er de rust en de stilte waar ze
door haar familie vaak behoefte aan had. Ze had een vaak afwezige
vader en een moeder die altijd partij koos voor de brutale, opstan-
dige Roelien. Lilith had het gevoel dat ze voortdurend op haar tenen
moest lopen om niemand te ergeren of in de weg te zitten. Ze had
haar eigen wereldje opgebouwd en daar kon niemand aankomen. Ze
leunde met haar hoofd tegen de muur en sloot haar ogen. Hoe was
het ook alweer geweest? Haar gedachten gleden terug in de tijd, niet
zo heel lang geleden...

Ze was vijf jaar en pas met het gezin verhuisd vanuit de stad naar
het stille dorp. Niemand besteedde die dag echt aandacht aan kleine
Lilith, dus liep ze steeds verder van huis. Een paar stille straatjes
door ontmoette ze geen mens. Toen stond ze voor een hek en ach-
ter dat hek zag ze een heel mooi park en een prachtig wit huis, dat
vanaf dat ogenblik Liliths sprookjesslot werd. Het hek was hoog
maar Lilith kon goed klauteren en behalve een flinke scheur in haar
spijkerbroek, kwam ze heelhuids aan de andere kant op de grond
terecht.

Ze liep voorzichtig om het huis heen. Toch wel een beetje angstig,
omdat ze heel goed wist dat ze niet over het hek had mogen klim-
men. Maar ze zag niemand. Dat maakte haar overmoedig en zonder
zich verder te verbergen, liep ze naar de voorkant van het huis. Ze
vond het zo mooi dat ze midden op het schitterend onderhouden
grasveld lang bleef staan kijken naar het grote witte huis met de roy-
ale ramen en de beide torentjes aan weerszijden, met een versiering
die op kantwerk leek.

Vergeleken bij het huis waar ze nu in woonde en waar ze een hekel
aan had, was dit witte huis met de leuke torentjes een sprookjesslot
en dat zou het altijd blijven. Ze had nog altijd geen mens gezien en
wandelde kalmpjes verder. Ze klom aan het einde van de lange, met
hoge bomen omzoomde oprijlaan weer over het hek. Dat kostte
nu iets meer moeite, omdat het veel hoger was. Lilith zette haar
onderzoekingsstocht voort. Het mooie stuk bosgrond dat naar de
kant van de openbare weg uitliep in een vlak stuk grond, omzoomd
door dicht struikgewas, zag er geheimzinnig uit. Vooraan droomde
aan de linkerzijde een prachtige, heel oude eik. Aan de voet tussen
de wortels had zich een holletje gevormd en dat werd op hetzelfde

ogenblik dat Lilith het plekje ontdekte, haar lievelingsplaatsje. Hier kon ze zitten dromen en geloven dat ze nu heel dicht bij de verbor- gen stad van de kabouterjes was.

Ze wist natuurlijk wel dat ze niet mocht weglopen maar ze had er niet bij nagedacht.

Over het pad kwam een man aangewandeld, in druk gesprek met een jongen die een paar jaar ouder was dan Lilith. Maar hij voelde zich met zijn elf jaar heel volwassen, want zijn oom Max was niet gewend kleine-kindertaal te spreken.

Oom Max en zijn neef praatten samen heel wat af. Mark was heel erg op zijn oom gesteld. Oom Max leerde hem bewust kijken en vertelde zo boeiend over alles wat hij bij zijn vele reizen had meegemaakt dat Mark er nooit genoeg van kreeg. Logeren bij oom Max was voor hem de grootste beloning die zijn ouders hem konden geven, al begrepen ze niet dat hij geen sportievere vakanties verkoos met jongens van zijn eigen leeftijd. In ieder geval deed Mark kennis van de natuur op en zijn fotografiehobby werd in goede banen geleid. Bovendien vond Mark het avontuurlijk ieder plekje van het grote huis te leren kennen. Er waren zoveel hokjes, kamertjes en kasten met oude rommel, en dan de twee torenkamertjes niet te vergeten.

Oom Max was niet getrouwd, dus kon zijn neef gaan en staan waar hij wilde. Niemand verbood hem iets en de huishoudster, die zelfs al even bij de ouders van oom Max in dienst was geweest, deed er ook niet moeilijk over als Mark rommel maakte.

Dat hoorde bij een kind vond zij en ze was dol op Mark.

„Als ik hem ga verbieden, krijgt hij er nog genoeg van hier rond te dolen,” had ze humoristisch opgemerkt toen de eigenaar van ‘De Uilenhorst’ aarzelend had opgemerkt: „Moet je Mark niet eens vragen of hij zijn vuile sportschoenen, waarmee hij in de sloot is gezakt, niet midden in de hal ten toon wil spreiden?”

De huishoudster, mevrouw Ten Kate, gaf te kennen dat hij dit dan maar zelf moest doen en aangezien oom Max dit niet wilde, bleef Mark het enorme huis van drukte, gezelligheid en rommel voorzien. Dat ging iedere vakantie zo en ieder jaar werden de foto’s beter, de rommel minder en kregen de gesprekken steeds meer niveau.

„Kijk daar nou,” zei Mark en hij schoot in de lach. „Oom Max, we hebben dus werkelijk kabouters in dit bos.”

„Het lijkt er wel op,” gaf Max van Gravendeel laconiek toe.

Lilith, klein en tenger, zat daar tussen de wortelinham met haar rode jasje, witte laarsjes en blonde krullen, die door haar moeder met

een strik bovenop haar hoofdje waren vastgezet.

„En hoe heet deze kabouter?” vroeg oom Max een tikje streng zoals zijn gewoonte was, terwijl Mark intussen een foto maakte van het kostelijke plaatje dat de kabouter bood.

„Ik ben geen kabouter. Ik heet Lilith,” zei het kleintje verontwaardigd. Ze was er zich opeens weer van bewust dat ze niet met vreemde mannen mocht meegaan. Nou, dat deed ze toch ook niet? En die man was vreselijk oud in Liliths vijfjarige blauwe kijkertjes. In werkelijkheid was de stokoude man net de veertig gepasseerd. De jongen mocht dan ouder zijn dan zij, Lilith had geen ontzag voor hem, ook al gaf zijn aanwezigheid een onbegrepen gevoel van veiligheid. Het was ten slotte ook een kind.

„Dat is een mooie naam, die hoor je niet vaak,” probeerde Max het kind op haar gemak te stellen.

„Alleen ik heet zo, al lijkt het wat op oma's naam,” legde Lilith trots uit. „Die is heel lief maar ze woont erg ver weg. Bent u De Heer van het Slot?”

„Wat? Eh ja...” Max van Gravendeel keek verbluft om naar zijn grote witte huis en vond het 'slot' toch ietwat overdreven. In ieder geval bleef hij voor Lilith verder De Heer van het Slot.

Met het groeien van de vriendschap door de jaren heen, begon Max van Gravendeel het als een eretitel te zien.

„Ha slotheer,” plaagde Mark zijn oom en begon hartelijk te lachen. Dit beviel de kleine dame niet. Ze wees beschuldigend met een smal klein vingertje naar hem en zei bestraffend: „Mijn vader zegt dat je alleen moet lachen als iets leuk is en ik vind je niet leuk. Waarom lach jij?”

„Omdat het huis geen slot is maar eh... een oud, donker huis waar het spookt,” plaagde Mark haar. „Daar durf jij vast niet in.”

Lilith dacht diep na, haar onderlip vooruitgestoken, de blauwe ogen bijna dichtgeknepen. „Ja hoor, dat zou ik best durven,” zei ze ten slotte branie-achtig. „En toch is dit een slot. Ik weet het zeker... en dit is mijn toverplekje. Helemaal van mij. Ik wil er blijven wonen.” Het mijn en dijn was haar natuurlijk nog niet zo erg duidelijk. Ze wilde dit plaatsje houden, dus was het van haar.

„Het is een beetje nauw daar tussen de wortels. Waar woon je nou werkelijk, kleine meid?” probeerde Max opnieuw. „Ik denk dat ze je thuis zoeken. Woon je hier pas?”

„Ja, ik woon hier.” Lilith bedoelde kennelijk iets anders dan Max van Gravendeel. „Dit is mijn huisje en ik wil hier altijd blijven.”

„Ook als het heel donker wordt... vannacht?” vroeg Mark, die zich suf lachte om dat gekke kind dat in een boomholletje wilde blijven wonen en niet weg was te krijgen. „Doe toch niet zo stom, meid.”

„Je bent zelf stom... stom... stom!” De blauwe ogen flitsten en het eind tong dat de kabouter uitstak, loog er niet om.

„Tjonge, als je tong nou eens niet had vastgezet, dan lag hij nu op de grond,” sprak Max van Gravendeel geduldig. „Je tong uitsteken is niet netjes.”

„Doet Roelientje ook,” sprak Lilith schouderophalend. „Dat is m'n zusje en ze krabt als ze boos is.”

„Merkwaardige kindertjes,” mompelde Max van Gravendeel.

„Mark, zoek jij eens uit waar ze thuishoort. Waarschijnlijk lopen ze wenend en tandenknarsend naar dit kleine feeksje te zoeken. Ik heb haar nooit eerder in de buurt gezien.”

„In de Dorpsstraat zijn pas nieuwe mensen komen wonen,” wist Mark, die zoals alle jongens, de omgeving altijd grondig afstroopte en alles wist wat er zoal omging. „Ik denk dat ze daar thuishoort. Zal ik eens gaan vragen?”

„Nee hoor, dat hoeft niet.” Vliegenvlug sprong Lilith overeind.

„Daar wonen m'n moeder en m'n vader en Roelien. Ik jok een beetje... maar ik kom iedere dag hierheen, hoor.”

Ze rende weg en ze keken haar verbluft na.

„Daar word je ook niet wijzer van,” verzuchtte De Heer van het Slot.

„Een typisch kind, maar wel boeiend. Ze weet goed wat ze wil voor haar luttel aantal jaren.”

„Mal klein spook.” Mark haalde minachtend de schouders op. „Ik zal d'r wel wegsturen als ik d'r weer zie.”

„Nee, dat laat je,” sprak zijn oom streng. „Als dat kind daar af en toe wil zitten en zich daar fijn voelt, dan hoeft jij haar niet weg te jagen. Denk erom, ik meen het.”

„Maar het is toch jouw grond,” mompelde Mark onzeker.

„O ja? Mag een ander nooit gebruiken wat van jou is?” vroeg Max. Hij legde zijn hand op de schouder van de jongen. „Dat is een heel vreemd standpunt, jongen, maar daar hebben we het nog weleens over. En die grond...”

Mark keek naar hem op. Hij was dol op zijn oom, maar soms kon hij toch wel heel vreemd doen. Wat bedoelde hij nou weer? Waarom zweeg hij en keek hij zo vreemd in de verte, alsof hij niet eens wist waar hij was. Max glimlachte vaag, maar zag er toch niet echt blij uit.

„Ach ja, die grond... belofte maakt schuld, hè? Dat kleintje is niet de enige die de betovering van dit stuk grond heeft herkend. Het is mooi en ik kan me wel voorstellen dat zo'n klein kind dit dé plaats vindt om elfjes en kaboutermpjes te ontmoeten. Laat haar rustig lopen en plaag haar niet.”

„Ik ga zo'n klein kind toch niet plagen,” zei Mark minachtend. „Dat kan immers niets terugdoen?”

Er kwamen tijden dat hij zich die woorden, met superieure minachting uitgesproken, zou herinneren.

Lilith was intussen naar huis gelopen, af en toe springend, soms huppelend, maar zonder zich te haasten. Lilith was altijd ergens mee bezig.

Roelien zat op het grasveld en was bezig een pop te scalperen.

„Dat mag je niet doen, Roeltje,” zei Lilith liefdevol en wilde de pop vastpakken, maar dat vond Roelien niet goed.

„Weg...” zei ze kwaad en gaf Lilith een klap die nogal ongelukkig aankwam en pijn deed, waarop Lilith begon te huilen.

Liliths moeder kwam naar buiten. Ze was een vrouw die snel geïrriteerd raakte. „Zo, ben je daar? Je was weer te ver weg gelopen, hè? Waarom huil je nou? Dat is zeker bij voorbaat omdat je bang bent dat je een standje krijgt, wegloopster.”

„Nee, Roelien sloeg me in m'n gezicht. Dat deed pijn,” verdedigde Lilith zich. „Zij mag altijd alles.”

„Hè, schaam je toch, Lil. Roeltje is nog maar zo klein. Wees jij nu eens de wijste,” zei haar moeder streng. „Zo erg zal die klap niet zijn aangekomen. Als je doorgaat met huilen, ga je maar op je kamertje zitten. Ik kan het echt even niet hebben, ik ben met het eten bezig.”

„Ik wou dat ik hier niet hoefde te zijn. Ik vind jou nog net zo naar.” Ze stampvoette het pad af. 'Nog net zo' was voor kleine Lilith de overtreffende trap. Iets was 'nog net zo fijn' of 'nog net zo naar'. Liliths moeder, die bang was dat het eten stond aan te branden en ook niet over te veel geduld beschikte, liep haar dochter na, greep haar aan een arm en trok haar mee naar binnen. „Naar boven, brutaal nest.”

Lilith liep luid huilend de trap op. Ze bonkte bij iedere tree en sloeg boven de deur van haar kamertje overtuigend dicht.

Moeder redde geïrriteerd het middagmaal. Een blik op de wekker vertelde haar dat de heer des huizes in aantocht was en die hield er niet van meteen overspoeld te worden met klachten over de kinde-

ren.

Op het grasveld was Roelien genoeglijk bezig de pop verder te scalperen en ze zoemde zoetjes een liedje van eigen maaksel: „Roelien soet... Roelien só soe-oett!”

„Ik ga morgen toch lekker weer naar m'n eigen huis, hoor,” zei Lilith hardop. Ze schopte opstandig tegen de witgelakte stoeltjes op haar beeldschoon ingerichte kamertje. „Lekker toch... lekker toch!”

Ze hoorde de auto van haar vader en meestal liep ze hem dan tegemoet. Ze vond pappa veel liever. Hij had echter altijd zo weinig tijd. Maar hij vroeg wel meteen naar zijn oudste dochter, waarmee hij een speciale band had. Ze was zo'n lief, openhartig ding, en die grote blauwe ogen straalden zoveel liefde uit. Ze kon zo genieten van 'even bij pappa zitten', terwijl hij van Roelien weinig hoogte kon krijgen. De jongste was niet zo aanhankelijk.

„Waar is Lilith?” vroeg hij nadat hij zijn vrouw had begroet en Roelien over haar bol had geaaid.

„Boven,” gaf ze kortaf te kennen. „Ze was de halve middag zoek en toen ze terugkwam, deed ze vervelend tegen Roelien. Ik denk dat het jaloezie is. Ik heb ook geen ogenblik voor mezelf.”

„Ja, maar dat ligt niet aan Lilith.” Hij stond onder aan de trap stil. „Ik houd er niet van als er bij mijn thuiskomst een gestraft kind boven zit. Waarom doe je dat nou?”

Hij liep met twee treden tegelijk naar boven en Liliths gezichtje klaarde op als een regenlandschap waarover onverwachts een zonnestraal glijdt.

„Pappie.” Ze wierp zich letterlijk in zijn armen. „Ik ben zo blij dat je thuis bent.”

„Wat is er dan, schatje?” Hij ging met haar in een stoeltje zitten, voorzichtig omdat hij bang was dat het frêle zitmeubeltje onder het dubbele gewicht zou kunnen bezwijken.

„Waar ben je vanmiddag geweest?”

„In mijn boshuisje... daar is het zo fijn, en de heer van het slot en een jongen waren er ook. Ze dachten dat ik een kabouterdje was.” Ze giechelde samenzweerderig.

„Wat ging er verkeerd toen je thuiskwam?” vroeg haar vader.

„Ach, nou ja... Roelien gaf me een klap in m'n gezicht, dat deed echt pijn... ze deed het niet omspés, hoor.”

„Expres,” verbeterde haar vader automatisch. „En verder?”

„Ik heb gehuild,” gaf Lilith waardig te kennen. Verder wilde ze niet vertellen en haar vader kon de rest zelf wel invullen. Het was beslist

niet de eerste keer en hij kende de kleine maar indringende conflicten die een funeste uitwerking hadden op zijn lieve, zonnige oudste. „Het hindert niet, schatje,” zei Liliths vader zacht en hij streek teder over de vertederende blonde krullen. „Ik ga zondagmorgen met je naar je boshuisje kijken. Goed? Als het dan maar niet regent, hè?” Lilith was weer gelukkig, en haar vader, niet zo gemakzuchtig als zijn vrouw, was van plan deugdelijk uit te zoeken waar zijn kleine dochter wilde wonen en wie er verder rondhing. Hij gunde zijn droomster haar kleine geluk, maar hij wilde weten of ze daar veilig was.

Lilith hield heel de week het weer angstvallig in de gaten want er mocht niets tussen komen en ze had geluk. De zon scheen stralend op zondagmorgen.

„Waarom drinken we niet gezellig koffie in de tuin?” vroeg Liliths moeder teleurgesteld. „Je kunt toch vanmiddag wel met Lil gaan wandelen?”

Lilith zei niets maar haar smekende ogen spraken boekdelen. Ze kneedde nerveus de hand van haar vader, die ze al bemachtigd had om hem zo vlug mogelijk mee te trekken voor mamma haar zin kreeg. Maar ze hoefde niet bang te zijn.

„Beloofd is beloofd,” zei Liliths vader, waarop Roelien op hem toegelgde en smekend haar armpjes uitstreekte.

„Roelientje mee?” zong ze met een schattig stemmetje.

„Nee, jij blijft bij mamma,” besliste haar vader.

„Ach... ze wil zo graag. Misschien het kleine wagentje?” vroeg mamma, maar pappa besloot ferm: „Niets ervan, vanmorgen is het Lilith in de hoofdrol. Ik ga geen wagentje duwen en op twee kinderen tegelijk passen. Dag mamma... dag Roelientje.”

Lilith huppelde als een dansende zonnestraal aan pappa's hand. Ze keken niet meer om terwijl ze werden achtervolgd door het woedende gekrijs van de teleurgestelde Roelien, die het een keer niet had gewonnen.

Lilith voerde haar vader regelrecht naar haar wonderland. Dat ze Max en Mark tegenkwamen was niet zo toevallig, want oom had zich die morgen afgevraagd hoe het met het 'boskabouterdje' zou zijn en of ze werkelijk zou terugkomen. Dat moest dan toch wel even in de gaten gehouden worden, want het verkeer over de grote weg liep namelijk dicht langs het stuk bosgrond, alleen gescheiden door een greppel en een smal pad...

Meneer Vervessem wilde het plezier van het kind niet bederven,

maar hij stond ook bedenkelijk te kijken en vroeg zich af hoe hij zijn dochtertje moest vertellen dat haar droom niet kon doorgaan omdat het te gevaarlijk was. Iets wat ze niet zou begrijpen.

„Alweer dat kind,” bromde Mark, die zijn laatste vakantiedag verknoeid zag door de komst van dat eigenwijze kleutertje.

„Ik geloof dat ze pappie ook nog meegebracht heeft. Straks zit de hele familie hier.”

„Doe niet zo vervelend en onbeleefd,” wees zijn oom hem kortaf terecht. Hij stapte op Liliths vader af en stelde zich voor. Vervessend was nogal verlegen met de situatie. Hij wreef eens over zijn haar, keek naar zijn dochter en daarna naar Max van Gravendeel.

„Ik ben bang dat we met een sit down-staking te doen hebben,” mompelde hij en ze grinnikten elkaar begrijpend toe, omdat hardop lachen door Lilith niet gewaardeerd zou worden.

Ze hield hen nauwlettend in het oog.

„Wat wil ze nou eigenlijk?” Dat was Mark, kregel en ongeduldig.

„Ze kan toch niet iedere dag hier blijven zitten om kaboutertertjes te zoeken? Ze heeft te veel sprookjes gelezen.”

„Ik kan nog niet lezen,” sprak Lilith.

Mark haalde de schouders op. „Oom Max, ik loop vast door om de foto van die grote paddestoelen te maken.”

Lilith veerde overeind. „Mag ik mee om naar de paddestoelen te kijken?”

„Nee,” wees Mark bot af, „jij denkt toch alleen maar dat er kaboutertertjes in wonen. Bekijk het hier maar.”

Hij liep met grote stoere stappen weg het bos in, duidelijk boos omdat zijn laatste vakantiemorgen verknoeid was.

„Intussen zitten we nog met een probleem.” Max van Gravendeel besloot er niet langer omheen te draaien, hoe lief en trouwhartig ook een paar grote blauwe ogen onder een wolk van zacht blond haar van hem naar pappie, en van pappie naar De Heer van het Slot dwaalden.

„Luister eens, Lilith, je pappa en ik vinden het heel leuk dat je zoveel van dit plekje houdt, en je mag er heus af en toe wel gaan zitten, maar je mag hier absoluut niet alleen blijven. Dat menen we. Als je ooit hier in je eentje gaat zitten, is dat de laatste keer en mag je hier niet meer komen.”

„Maar waarom niet?” Er biggelden opeens grote tranen uit de blauwe ogen. „Ik doe toch niks, ik maak niks kapot. Heus niet. Ik vind het hier zo vreselijk fijn.”

Liliths vader zei nog steeds niets. Hij stond zwijgend naar het kind te kijken en hij voelde pijn, omdat hij in Lilith de hunkering herkende die hem zelf vaak overviel. De behoefte aan rust en een eigen plekje waar niemand je kon bereiken, om alleen te zijn met je gedachten. Even alleen zijn na de drukte van de werkdag. Zonder mamma die goed en lief, maar eeuwig bezig was het zichzelf moeilijk te maken, omdat ze een slavin van haar huis was. Geen stoel mocht scheef staan en ieder leeg kopje werd onmiddellijk afgevoerd naar de keuken. Een huis zonder sfeer. Van Roelien kon mamma dan nog het meeste verdragen. Ze was zo lief, zo klein...

O ja, de Vervessems maakten de indruk van een goed en harmonieus gezin, dat wel. Lilith met haar eerlijke, warme en open karakter zou geplet worden als een bloemetje dat tussen de bladen van een boek verdroogt. Mamma zou nooit veranderen, omdat ze ervan overtuigd was dat ze alles goed deed, en Roelien die, zo klein als ze was, al doorhad dat zij het bijna altijd kon winnen.

„Waarom mag ik niet hier zijn?” vroeg Lilith opnieuw dringend. „Ik kan m'n boekjes meenemen en m'n kleurpotloden, maar als het regent of als het koud is, blijf ik heus wel thuis. Ik vind het hier zo fijn... toe nou.”

„Het is gevaarlijk, Lilith, omdat niet alle mensen even lief zijn voor kinderen. Vreemde mensen met auto's komen hier dicht langs. Ze zien je zitten en soms zullen ze komen kijken en niet begrijpen waarom je daar zit... en dat willen we niet.”

Het klonk allemaal vrij hulpeloos want hij zag dat Lilith het niet begreep. Hoe zou ze ook.

„Lilith, als je ons belooft dat je nooit in je eentje hier gaat zitten, dan mag je heel vaak komen. Jij mag hier spelen als pappa het goedvindt. Maar dan moeten we het op De Uilenhorst weten. Dan is er altijd iemand, die op je let. Je mag best alleen spelen of over de kaboutertjes denken, maar er is wel iemand in de buurt die je helpt als je ergens bang voor bent. Goed?”

Max van Gravendeel vond dit voorlopig de enige oplossing van de moeilijkheden. Hij vertrouwde erop dat de aardigheid er binnen enkele weken wel vanaf zou zijn. Bovendien moest Lilith toch naar school. Alle partijen waren min of meer tevreden gesteld. Later, toen Liliths vader hierover een gesprek met Van Gravendeel had, zei hij eerlijk dat hij weliswaar de voorlopige oplossing heel goed vond, maar dat het duidelijk was dat De Heer van het Slot het kleine meisje nog niet goed kende.

„Lilith geeft namelijk nooit iets op,” zei Vervessem en met een sprankje humor en licht leedvermaak voegde hij eraan toe: „U weet nog niet waaraan u bent begonnen. Behalve het feit dat ze nooit iets opgeeft, eist ze ook dat anderen die haar iets hebben beloofd ook niets opgeven. Zo niet, dan krijgen ze het heel moeilijk met haar.”

„Dat belooft dan wel iets voor de toekomst.” Max van Gravendeel lachte goedig. „Zo’n vaart zal het niet lopen. Ik ben de laatste tijd vrij honkvast, het is niet zo moeilijk af en toe een oogje in het zeil te houden als ons elfje naar haar kabouterplekje snakt. Het is inderdaad een bijzonder kind, dat geef ik toe.”

Johan Vervessem was niet onwetend over de honkvastheid van Van Gravendeel. Hij wist al sinds de eerste dag dat hij in het dorp woonde, via ongevraagde informatie aan de benzinepomp, dat het grote witte huis bewoond werd door een vrijgezel die meestal op wereldreis was en moeilijke boeken schreef volgens de pompbediende. Hij bedoelde wetenschappelijke werken.

Sinds het ogenblik dat De Heer van het Slot in Zuid-Amerika een vliegtuigcrash had overleefd en daarbij bijna al zijn botten had gebroken, was hij voorlopig honkvast geworden totdat hij geheel hersteld zou zijn.

Mark, de enige zoon van Max’ broer, had het fotorolletje volgeschoten en zijn oom nog steeds niet zien verschijnen. Hij kwam mismoe-dig terugslaffen. Zijn oom en Liliths vader waren druk in gesprek. Daar heb je het al... oppas spelen voor die vervelende meid! dacht de jongen wrokkig.

Lilith trok zich er niets van aan dat Mark kwaad steentjes stond te schoppen, zo dicht bij haar als hij durfde. Ze wilde hem helemaal niet zien, ze wilde hem vergeten. Dit was haar wereldje!

HOOFDSTUK 2

Lilith groeide op met vier grote liefdes, die ze alleen aan zichzelf bekende. Ze zou het voor geen goud hardop durven zeggen, omdat ze haar moeder en zusje niet aan de korte lijst had toegevoegd. Ze hield van haar vader, van de enige zuster van haar vader die in Parijs woonde en die ze veel te weinig zag, van De Heer van het Slot en ten slotte van haar droomplekje tussen de oeroude wortels van de grote boom.

Haar vader, Max van Gravendeel en haar droomplekje kon ze regel-